

JANNIK

Split!

Jannik vendte sig om og smilede til sit team, der jublede over hans stød.

”Lad os se, om jeg kan tage lilleemor hjem nu,” sagde han og fokuserede på den tilbageværende kegle på banen.

Med et tilløb svang han kuglen afsted. Bang! Keglen hamrede ad hekkenfeldt til.

”Av, det må gøre ondt!” udbrød Sebastian og grinede. ”Hun vil ikke med dig hjem i aften, Jannik.”

”Lad os nu se.”

Jannik gav samtlige fra sit team high five og tog en tår af sin blå vodkaslushice. Den havde en eftersmag af for meget sukker, men ellers var den o.k. Han spejdede efter Mette. Stadig ikke en skygge af hende. Hvis hun ikke kom inden for de næste ti minutter, ville han tage hjem.

Han formåede at lave to strikes, før de ti minutter var gået, men Mette havde fortsat ikke vist sig ved bowlingbanerne.

Han smed så henkastet som muligt et spørgsmål ud i teamet. ”Hvad, hende den nye Mette Larsson, var der ikke noget med, at hun ville komme i aften?”

Tine nikkede. ”Men hun ringede til mig i går aftes og sagde, at hun ikke kom alligevel. Ja, faktisk så sagde hun, at hun ikke ville deltage i flere møder i Ren Fremtid.”

Et host trængte sig op i Janniks hals. Han hostede diskret i sit ærme. ”Sagde hun noget om hvorfor?”

”Jo. Hun har ikke overskud til det. Så jeg sagde, at hun altid var velkommen til at komme tilbage, hvis hun skulle få mere tid.”

”Det var godt sagt, Tine. Nå, jeg må hellere se at komme hjem. Arbejdet kalder i morgen tidlig. Held og lykke med resten af spillet. Du ser ud til at trænge til det, Sebastian. Vi ses!”

Sebastian puffede godmodigt til Janniks skulder, og de tog afsked for aftenen.

Jannik slappede af i ansigtsmusklerne, idet han trådte ud på parkeringspladsen. Han satte sig ind i sin spritnye, hvide Renault Clio Intens og sad et minuts tid og nød duften af læder, før han kørte hjem.

Opgangen lugtede af de røræg og bacon, han havde bikset sammen til aftensmad. Hans mave knurrede. Med hånden på maven gik han ud i køkkenet, åbnede køleskabet og betragtede hylderne, der bar præg af, at han ikke havde fået handlet ind. Blå skimmelost. Leverpostej. Skinke. En halv bakke kyllingesalat. Agurker. En liter æblejuice og en liter mælk.

Han øste kyllingesalaten ud på en tallerken, skar en skive af skimmelosten og smurte den på et stykke toastbrød, hældte et glas mælk op og satte sig ind foran fjernsynet. DR og TV 2 bød på to film, han havde set før. Han gik i stedet ind på HBO og bestemte sig for serien *The Pope* med Jude Law. Han spillede rollen som pave lige så perfekt som en geometrisk formel. Hvis Jannik havde været homoseksuel, ville han gå i seng med Jude Law!

Jannik grinede, men holdt inde ved tanken om Mette. Tænk at hun bare forlod ham på den måde. Hun kunne lige så godt være taget med en muslimrocker og kørt ud i det blå med ham bag på en motorcykel.

Sulten gnavede stadigvæk i ham, eller også var det en trøstesult, der plagede. Han gik ud i køkkenet og hentede et glas oliven, som han spiste af til resten af afsnittet. Efter det orkede han ikke at se mere tv for i dag.

Han slukkede fjernsynet og stillede sig hen til malerierne over klaveret. De var mors arv fra hendes bedstemor. Der var nogle tunge renæssancekunst-drenge iblandt, som var blevet bedømt til at have en værdi af en hel bondegård. Det var rart at have dem som reserve *just in case*.

Han lagde hovedet på skrå og kiggede på maleriet af en pige med en lerkrukke i favnen. Hun ville snart udvikle en pukkel på ryggen, hvis hun

skulle løfte rundt med sådan nogle beholdere hver dag. Han kærtegnede hendes ansigt og flyttede blikket til maleriet ved siden af, da det ringede på døren.

Han åbnede. Udenfor stod de to efterforskere, som han havde talt med fire gange i løbet af den sidste måned.

Thor Frisgaard, den høje mand, som Jannik havde fundet ud af var af somalisk afstamning, så venligt på Jannik. ”Godaften, Jannik.”

”Godaften.” Jannik smilede og kastede et blik på Thors makker, Sophie Kristophersen. En rødhåret hidsigprop. Jannik slog armen ud mod stuen. ”Vil I med indenfor? Det er jo ved at blive en vane, at I kommer her.”

”Nej, ikke i dag,” sagde Sophie. ”Vi vil gerne have dig med ind på Politigården til afhøring.”

”Okay. Jamen det er helt i orden.”

Jannik blev kørt hen på Politigården i Thors bil, en Volvo fra det forrige århundrede.

Da de sad i afhøringslokalet, begyndte Sophie at lægge en række fotos på bordet. ”De her personer er ud fra vores efterforskning forsvundet, døde eller formodet døde. Uri Sørensen, din far, forlod ifølge dit vidneudsagn hjemmet i nedtrykt tilstand og vendte aldrig tilbage. Du var fjorten år gammel på det tidspunkt. Politiet satte en eftersøgning i gang, der ikke gav noget resultat. Konklusionen var, at han grundet massiv spillegæld flygtede til udlandet, hvilket virkede plausibelt, eftersom Uri Sørensens pas og vigtige papirer ikke lå i jeres lejlighed længere.”

Janniks ansigt fortrak sig i gråd. Tårer strømmede ned over hans kinder, da Sofie pegede på fotoet af Stefanie, der smilede til fotografen.

”Og så er der Stefanie Schmidt. Hun gik i din parallelklasse til og med 7. klasse, hvorpå hun fra 8. klasse kom i klasse med dig. Hun forsvandt sporløst en nat i juli 1998 og er ikke set siden. Det skete på en lejr tur til Sverige, hvor du var med. Hun formodes omkommet i en drukneulykke.”

Thor rakte Jannik en kleenex, som han brugte til at pudse næsen med og tørre tårerne af sine kinder.

Sofie flyttede fingeren til et foto af Edgar. ”Vi fortsætter. Edgar Hansen blev i sidste måned fundet død i en trappeskakt, som nogen havde anbragt ham i. Adskillige kvæstelser og brud på Edgars krop er indtruffet efter hans død. Der er tekniske beviser på, at han døde i Lasse Olsens stue, og at der var kraftigt håndgemæng forud for Edgars død. Lasse Olsen og du er nære venner såvel som partifæller i Ren Fremtid.”

Jannik nikkede og mærkede smerten, der gled ud gennem hans blik, da han så på Sophie og Thor.

”Sidst, men ikke mindst.” Sophie tappede med fingeren på fotoene af Lasse og Michael. ”Lasse Olsen og Michael Krengel forsvandt, kort efter Edgar blev fundet livløs i trappeskakten. Michael er ligesom Lasse din nære ven og partifælle. Eftersøgningen af dem er fortsat i gang.” Sophie lænede sig tilbage i stolen.

Jannik tog fotoet af sin far op i hænderne og mærkede et sug i solar plexus. Skælvende brød han ud i gråd igen, men prøvede at beherske sig ved hjælp af nogle dybe vejrtrækninger.

Thor flyttede diktafonen på bordet tættere på Jannik. ”Lasse og Michaels pas er ikke i deres lejligheder. Hvor tror du, at Lasse og Michael opholder sig?”

”Jeg ved det ikke. Det er underligt. Det at deres pas er væk ... Det lyder desperat, at de pludselig skulle have taget deres pas og rejst til udlandet. Med mindre de er skyld i Edgars død. Så er det selvfølgelig en anden sag.”

En trækning gled over Sophies ansigt. Hun kørte herefter på ham i flere timer, hvor Jannik fastholdt, at han ikke var involveret i, at personerne på fotoene var forsvundet eller døde, og at han ikke havde kendskab til, hvor Lasse og Michael opholdt sig.

Midnatsvinden blæste igennem Janniks hår, da Thor endelig lukkede ham ud af Politigården. Thor og Sophie havde ladet ham forstå, at de ikke havde nogle beviser på, at Jannik var involveret i nogle af forsvindingssagerne eller Edgars død. De bad ham om at kontakte dem straks, såfremt han kom i tanker om noget, som de kunne bruge i efterforskning.

gen af Edgars drabssag og forsvindingssagen på Lasse og Michael. Han havde forsikret dem om, at han til hver en tid ville hjælpe dem, alt hvad han kunne, og at de endelig også måtte tage kontakt igen, hvis der var brug for det.

Trætheden kørte igennem hans krop på gåturen hjem. Han vadede op ad trapperne, lukkede sig ind i lejligheden og lagde sig i et kvarter på sofaen. Tankerne kørte rundt, men omsider samlede de sig.

Han rejste sig op, gik ud på badeværelset og sprintede vand i ansigtet, snuppede nogle kanelkiks, som han spiste. De blev skyllet ned med æblejuice.

Han trak i overtrækstøj, satte plasticposer fast omkring skoene med elastikker, tog ansigtsvisir og handsker på.

I den nederste køkkenskuffe greb han rullen med sorte affaldssække, klippede nogle af sækkene op og bredte dem ud over gulvet på badeværelset.

Inde i Sigrids soveværelse bredte der sig en kvalm og fed lugt. Jannik løftede hendes krop op af sengen.